

Rolnummer 5479
Arrest nr. 115/2013 van 31 juli 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 7.4.1/2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals ingevoegd bij artikel 35 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 11 mei 2012, gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en J. Spreutels, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût en T. Giet, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*   *   *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest nr. 220.536 van 10 september 2012 in zake Marleen Peleman en anderen tegen de provincie Oost-Vlaanderen en het Vlaamse Gewest, tussenkomende partijen : de stad Dendermonde en de Regie der Gebouwen, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 13 september 2012, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 7.4.1/2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals ingevoegd door het decreet van (11.05).2012, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet samen gelezen met het rechtszekerheidsbeginsel :

- doordat het de in het besluit van de Vlaamse Regering van 18 april 2008 ‘betreffende het integratiespoor voor de milieu-effectrapportage over een ruimtelijk uitvoeringsplan’ vervatte regeling bekrachtigt, terwijl deze een discriminatoir onderscheid inhield tussen enerzijds personen die wensen betrokken te worden bij de publieke consultatie over de inhoudsafbakening van een plan-MER voor een RUP dat wordt opgemaakt volgens de regels die gelden wanneer het integratiespoor wordt gevolgd, en anderzijds de personen die wensen betrokken te worden bij de publieke consultatie over een plan-MER volgens de algemene regeling;

- en doordat de bestreden bepaling een onverantwoord onderscheid maakt tussen personen die nadeel ondervinden van het discriminatoire besluit van 18 april 2008 enerzijds en anderzijds personen die geconfronteerd worden met een andere problematische regeling inzake openbare onderzoeken, waarbij enkel laatstgenoemde categorie van personen zich nog kan beroepen op artikel 159 Grondwet;

- en doordat ten gevolge van de bestreden bepaling een discriminatoir onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds personen die betrokken zijn in een hangend rechtsgeschil waarin het besluit van 18 april 2008 in het geding is en anderzijds personen die betrokken zijn in een rechtsgeschil waarin deze bepaling niet in het geding is, vermits eerstgenoemden hangende het geschil de mogelijkheid wordt ontnomen zich op de onwettigheid van genoemd besluit te beroepen, waardoor hun recht op rechtszekerheid op discriminatoire wijze wordt beperkt ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Marleen Peleman, wonende te 9200 Dendermonde, Brugstraat 14, Ann Van Keer, wonende te 9200 Dendermonde, Brugstraat 8, Jo Verbrugghen, wonende te 9200 Dendermonde, Gasthuisstraat 146, Hans Van Keer, wonende te 9200 Dendermonde, Oud Klooster 74, Peter Vanderveken, wonende te 9200 Dendermonde, Tragelweg 2, Willem Meskens, wonende te 9200 Dendermonde, Gentsesteeweg 150, Stany Verougstraete, wonende te 9200 Dendermonde, Gentsesteeweg 167a, Peter Beyer, wonende te 9200 Dendermonde, Krijgem 15, en Leo Uyttersprot, wonende te 9200 Dendermonde, Krijgem 16;

- de provincie Oost-Vlaanderen;

- de stad Dendermonde;

- de Regie der Gebouwen, met zetel te 1060 Brussel, Gulden Vlieslaan 87;
- de Vlaamse Regering.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- Marleen Peleman, Ann Van Keer, Jo Verbrugghen, Hans Van Keer, Peter Vanderveken, Willem Meskens, Stany Verougstraete, Peter Beyer en Leo Uyttersprot;

- de stad Dendermonde;
- de Regie der Gebouwen;
- de Vlaamse Regering.

Op de openbare terechtzitting van 27 juni 2013 :

- zijn verschenen :

. Mr. F. De Preter *loco* Mr. D. Lindemans en Mr. F. Judo, advocaten bij de balie te Brussel, voor Marleen Peleman, Ann Van Keer, Jo Verbrugghen, Hans Van Keer, Peter Vanderveken, Willem Meskens, Stany Verougstraete, Peter Beyer en Leo Uyttersprot;

. K. Van Keymeulen, voor de provincie Oost-Vlaanderen;

. Mr. K. De Roo, tevens *loco* Mr. P. De Smedt, advocaten bij de balie te Gent, voor de stad Dendermonde;

. Mr. J. Bouckaert, tevens *loco* Mr. D. D'Hooghe, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Regie der Gebouwen;

. Mr. B. Martel *loco* Mr. P. Van Orshoven, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en F. Daoût verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde partijen gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De provincieraad van de provincie Oost-Vlaanderen stelt op 15 december 2010 het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan « Afbakening kleinstedelijk gebied Dendermonde » definitief vast. In dat plan wordt de vestiging van een nieuw penitentiair complex geregeld. Bij besluit van 25 januari 2011 keurt de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport het voormelde ruimtelijk

uitvoeringsplan, bestaande uit een bestemmingsplan met bijbehorende stedenbouwkundige voorschriften, een weergave van de bestaande en juridische toestand, een toelichtingsnota en de goedgekeurde milieueffectenstudie, goed.

Op 11 april 2011 stellen Marleen Peleman, Ann Van Keer, Jo Verbrugghen, Hans Van Keer, Peter Vanderveken, Willen Meskens, Stany Verougstraete, Peter Beyer en Leo Uyttersprot bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in van het besluit van de provincieraad van de provincie Oost-Vlaanderen van 15 december 2010 en van het besluit van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport van 25 januari 2011. Zij voeren onder meer de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 4.2.8, § 3, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van artikel 7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 oktober 2007 betreffende de milieueffectrapportage over plannen en programma's doordat het voormelde artikel 7 bepaalt dat via een bericht in ten minste één krant of in het gemeentelijk informatieblad, én door aanplakking, wordt gemeld dat de volledig verklaarde kennisgeving kan worden geraadpleegd, terwijl artikel 4 van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 april 2008 betreffende het integratiespoor voor de milieueffectrapportage over een ruimtelijk uitvoeringsplan niet erin voorziet dat een volledig verklaarde nota voor publieke consultatie ter inzage ligt.

Bij arrest van 12 augustus 2011 willigt de Raad van State de vordering tot schorsing in. De Raad van State overweegt onder meer dat het besluit van 18 april 2008 buiten toepassing dient te worden gelaten. Volgens de Raad van State is de opmaak van een milieueffectenrapport voorafgaand aan de vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan, die met toepassing van dat besluit is geschied, onregelmatig, zodat ook de vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan onwettig is.

Hangende de procedure ten gronde heeft de decreetgever artikel 35 van het decreet van 11 mei 2012 « houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en wijziging van de regelgeving wat de opheffing van het agentschap Ruimtelijke Ordening betreft » aangenomen, dat de gewestelijke, provinciale en gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen geldig verklaart met ingang van de datum van inwerkingtreding ervan. Daarop stelt het verwijzende rechtscollege de voormelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A.1. De Vlaamse Regering voert aan dat de prejudiciële vraag gedeeltelijk niet-ontvankelijk is omdat de in het geding zijnde bepaling kennelijk niet toepasselijk is op het bodemgeschil. Zij wijst erop dat de prejudiciële vraag betrekking heeft op het ganse artikel 7.4.1/2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO), terwijl het bodemgeschil enkel betrekking heeft op een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan dat door de provincieraad is vastgesteld en dat door de Vlaamse Regering is goedgekeurd. Zij besluit dat de prejudiciële vraag enkel ontvankelijk is in zoverre ze betrekking heeft op provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen.

A.2.1. Nog volgens de Vlaamse Regering maakt de in het geding zijnde bepaling een onderscheid tussen de uitvoeringsplannen die de Raad van State nog niet heeft vernietigd, die geldig worden verklaard met ingang van de datum van inwerkingtreding ervan (artikel 7.4.1/2, § 1, van de VCRO) en de uitvoeringsplannen die de Raad van State heeft vernietigd, die de provincieraad voor de toekomst ongewijzigd opnieuw kan vaststellen en die de Vlaamse Regering opnieuw kan goedkeuren (artikel 7.4.1/2, § 2, van de VCRO). Vermits, te dezen, de Raad van State het ruimtelijk uitvoeringsplan nog niet heeft vernietigd, kan, volgens haar, het plan enkel met toepassing van artikel 7.4.1/2, § 1, van de VCRO geldig worden verklaard, zodat de vraag slechts ontvankelijk is in zoverre ze betrekking heeft op die bepaling.

A.2.2. Ook de Regie der Gebouwen is van oordeel dat de hypothese van artikel 7.4.1/2, § 2, van de VCRO klaarblijkelijk niet van toepassing is op het bodemgeschil.

A.2.3. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege antwoorden dat beide paragrafen van de in het geding zijnde bepaling twee zijden van éénzelfde regeling vormen en dat die bepalingen niet los van elkaar kunnen worden bekeken.

A.3.1. Volgens de Vlaamse Regering is de prejudiciële vraag niet ontvankelijk omdat ze een klaarblijkelijk onjuiste lezing van de in het geding zijnde bepaling bevat. Zij voert aan dat de Raad van State ten onrechte ervan uitgaat dat de in het geding zijnde bepaling beoogt het besluit van 18 april 2008 of de daaruit voortvloeiende discriminatie te bekrachtigen, terwijl in werkelijkheid enkel de ruimtelijke uitvoeringsplannen worden bekrachtigd. Nog volgens die partij gaat de Raad van State ten onrechte ervan uit dat de verzoekende partijen voor dat rechtscollege artikel 159 van de Grondwet niet langer kunnen aanvoeren, of dat hun de mogelijkheid wordt ontnomen zich op de onwettigheid van het voormelde besluit te beroepen. De in het geding zijnde bepaling verhindert, volgens die partij, enkel dat de uitvoeringsplannen worden vernietigd op grond van één welbepaalde onwettigheid, namelijk de schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie doordat het plan tot stand is gekomen met toepassing van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 april 2008. De Vlaamse Regering is van oordeel dat de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege in het kader van hun beroep tot nietigverklaring nog steeds met toepassing van artikel 159 van de Grondwet de ongrondwettigheid kunnen aanvoeren van dat besluit of van andere besluiten.

A.3.2.1. Ook de Regie der Gebouwen is van oordeel dat de prejudiciële vraag gedeeltelijk onontvankelijk is vermits ze berust op een verkeerd uitgangspunt. Volgens die partij veronderstelt het eerste onderdeel van de vraag dat het voormelde besluit van 18 april 2008 discriminerend was op het ogenblik dat het decreet van 11 mei 2012 is aangenomen en dat de in het geding zijnde bepaling die discriminatie bekrachtigt. Zij betwist dat uitgangspunt. Zij wijst erop dat het decreet werd aangenomen op 11 mei 2012 en in werking trad op 16 juni 2012, terwijl de Raad van State pas op 10 september 2012 het discriminerend karakter van het besluit van 18 april 2008 heeft vastgesteld. Volgens haar gaat het verwijzende rechtscollege ook verkeerdelijk ervan uit dat de in het geding zijnde bepaling het besluit van 18 april 2008 zonder meer bekrachtigt, ook voor de toekomst; de decretale goedkeuring heeft, nog volgens die partij, enkel betrekking op ruimtelijke uitvoeringsplannen die in het verleden volgens de procedure van dat besluit zijn aangenomen.

A.3.2.2. De Regie der Gebouwen voert tevens aan dat de grieven van de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege slechts betrekking hebben op een gebrek in de totstandkoming van het bekrachtigde provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan en niet op de grondwettigheid van de in het geding zijnde bepaling. Volgens die partij ontsnappen gebreken in de procedure die aan de totstandkoming van een bekrachtigd besluit zijn voorafgegaan, aan de bevoegdheid van het Hof.

A.3.2.3. Ten slotte gaat het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag, volgens die partij, ten onrechte ervan uit dat personen die nadeel ondervinden van het discriminerend karakter van het besluit van 18 april 2008, niet meer op grond van artikel 159 van de Grondwet de onwettigheid ervan kunnen aanvoeren. Zij wijst erop dat het besluit van 18 april 2008 niet wordt bekrachtigd, zodat het nog steeds mogelijk is om artikel 159 van de Grondwet tegen dat besluit aan te voeren.

A.3.3. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege antwoorden dat de in het geding zijnde bepaling ruimtelijke uitvoeringsplannen geldig verklaart. Volgens hen komt een dergelijke geldigverklaring erop neer dat de decreetgever de onwettigheid van het besluit van 18 april 2008 bekrachtigt. De geldigverklaring van de ruimtelijke uitvoeringsplannen, beperkt tot een specifieke schending, komt, volgens hen, erop neer dat die schending een decretale waarde krijgt. Zij voeren aan dat de decretale geldigverklaring tot doel en gevolg heeft dat de burgers de onwettigheid van het besluit niet langer als exceptie van onwettigheid kunnen aanvoeren.

A.4.1. De Vlaamse Regering betoogt dat de prejudiciële vraag gedeeltelijk niet-ontvankelijk is omdat niet op voldoende wijze wordt aangegeven welke categorieën van personen met elkaar worden vergeleken. Met name zou, volgens die partij, onduidelijk zijn wie bedoeld wordt met « personen die geconfronteerd worden met een andere problematische regeling inzake openbare onderzoeken » en met « personen die betrokken zijn in een rechtsgeschil waarin [het besluit van 18 april 2008] niet in het geding is ».

A.4.2. Ook de Regie der Gebouwen voert aan dat er op geen enkele wijze wordt verwezen naar gelijke gevallen die anders worden behandeld en dat niet wordt verduidelijkt welke categorieën moeten worden vergeleken.

A.4.3. De deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen voert aan dat niet duidelijk is op welke andere problematische regelingen inzake openbare onderzoeken er wordt gealludeerd en dat het bijgevolg moeilijk is

om vast te stellen of er wel sprake is van een categorie van personen die hiermee wordt geconfronteerd. In zoverre in de toekomst nog andere anomalieën aan de oppervlakte zouden komen, is het, volgens die partij, niet uitgesloten dat de decreetgever ook die gebreken valideert.

A.4.4. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege antwoorden dat duidelijk is welke de in het geding zijnde categorieën zijn: enerzijds, personen die wensen betrokken te worden bij de publieke consultatie over de inhoudsafbakening van een plan-MER voor een ruimtelijk uitvoeringsplan dat wordt opgemaakt volgens de regels die gelden wanneer het integratiespoor wordt gevolgd en, anderzijds, personen die wensen betrokken te worden bij de publieke consultatie over een plan-MER volgens de algemene regeling.

Ten aanzien van de herformulering van de prejudiciële vraag

A.5. De Regie der Gebouwen vraagt om het tweede en het derde onderdeel van de prejudiciële vraag te herformuleren omdat zij ervan uit zouden gaan dat er een discriminerend onderscheid bestaat tussen personen die nadeel ondervinden van het voormelde besluit van 18 april 2008 en personen die geconfronteerd worden met een andere problematische regeling inzake openbare onderzoeken, en tussen personen die betrokken zijn in een hangend rechtsgeding waarin dat besluit in het geding is en personen die betrokken zijn in een rechtsgeding waarin dat besluit niet in het geding is. De vraag of het onderscheid tussen die categorieën van personen discriminerend is, maakt, volgens die partij, het voorwerp uit van de prejudiciële vraag, zodat in de vraagstelling daarop niet kan worden geanticipeerd.

Ten gronde

A.6.1.1. Wat het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, benadrukken de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege dat het besluit van de Vlaamse Regering van 18 april 2008 het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt, wat de Raad van State met zoveel woorden heeft vastgesteld. Zij wijzen erop dat het decreet van 11 mei 2012 geen enkele bepaling bevat die met terugwerkende kracht de gelijkheid zou herstellen: er is niet alsnog voorzien in de bekendmaking van de nota voor publieke consultatie en er is geen procedure die het mogelijk maakt om eventueel de richtlijnen, het plan-MER of het ruimtelijk uitvoeringsplan aan eventuele opmerkingen op die nota aan te passen. Volgens hen brengt dit met zich mee dat de belanghebbenden bij één van de ruimtelijke uitvoeringsplannen die geldig werden verklaard, anders worden behandeld dan de belanghebbenden bij een ander plan, die wel het voordeel kunnen aanvoeren van de ruimere bekendmaking van het kennisgevingsdossier of de nota voor publieke consultatie. Zij zijn van mening dat voor dat onderscheid geen enkele verantwoording bestaat en dat bijgevolg de in het geding zijnde bepaling niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.6.1.2.1. De Vlaamse Regering antwoordt dat de vaststelling dat de Raad van State met toepassing van artikel 159 van de Grondwet het voormelde besluit van 18 april 2008 discriminerend heeft geacht, irrelevant is. Die vaststelling houdt, volgens haar, niet in dat de prejudiciële vraag bevestigend dient te worden beantwoord. Zij wijst erop dat het discriminerend karakter van het besluit van 18 april 2008 nog niet vaststond op het ogenblik dat de in het geding zijnde bepaling tot stand is gekomen, vermits het arrest van de Raad van State dateert van 10 september 2012. Zij herhaalt dat de decreetgever niet het besluit van 18 april 2008 heeft bekrachtigd, maar wel de ruimtelijke uitvoeringsplannen die met toepassing van dat besluit tot stand zijn gekomen.

A.6.1.2.2. De Vlaamse Regering erkent dat de geldig verklaarde ruimtelijke uitvoeringsplannen tot stand zijn gekomen volgens een andere procedure dan wanneer voor de opmaak daarvan de algemene regeling zou zijn toegepast, maar dat is, volgens die partij, het gevolg van het feit dat die plannen volgens het integratiespoor werden opgemaakt en dat daaraan, met de in het geding zijnde bepaling, ter wille van de rechtszekerheid, een rechtsgrond wordt verleend zonder dat het plan opnieuw wordt opgemaakt. Dat verschil in behandeling, dat het enige is dat het inherente gevolg is van de in het geding zijnde bepaling, wordt, volgens de Vlaamse Regering, verantwoord door uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang.

A.6.1.3.1. Volgens de Regie der Gebouwen is de houding van de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege tegenstrijdig vermits zij zich vragen stellen bij het feit dat de validatie beperkt is tot de ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvan de beslissing over de volledigheid van de nota voor publieke consultatie werd genomen vóór de inwerkingtreding van de in het geding zijnde bepaling en zij vervolgens het feit bekritisieren dat niet het volledige besluit van 18 april 2008 wordt gevalideerd.

A.6.1.3.2. De Regie der Gebouwen is tevens van oordeel dat de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege de opportuniteit van de maatregel bekritisieren. Zij wijst erop dat het Hof de opportuniteit van de door de wetgever gekozen maatregel niet mag beoordelen.

A.6.1.3.3. Die partij ziet ook niet in hoe het rechtszekerheidsbeginsel geschonden zou kunnen zijn vermits de validatie niets anders doet dan bepaalde ruimtelijke uitvoeringsplannen op één specifiek rechtspunt consolideren.

A.6.1.4. De stad Dendermonde antwoordt dat de in het geding zijnde bepaling niet het besluit van 18 april 2008 valideert, maar enkel de reeds opgemaakte ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvoor reeds een beslissing was genomen over de volledigheid van de nota voor publieke consultatie.

A.6.2.1. Wat het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, zetten de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege uiteen dat het de bekommernis van de decreetgever was om te vermijden dat ruimtelijke uitvoeringsplannen en vergunningen zouden kunnen worden aangevochten door een beroep te doen op een exceptie van onwettigheid jegens het besluit van 18 april 2008. Zij wijzen erop dat wie geconfronteerd wordt met dat besluit, zich niet langer kan beroepen op de schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, terwijl wie geconfronteerd wordt met een ander onwettig besluit, dat wel kan. Het is, volgens hen, duidelijk dat wie geconfronteerd wordt met het besluit van 18 april 2008 op discriminerende wijze rechtsbescherming wordt ontzegd.

A.6.2.2. De stad Dendermonde antwoordt dat de memorie van toelichting een expliciete verantwoording bevat voor dat onderscheid.

A.6.3.1. Wat het derde onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, grijpt de decreetgever, volgens de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege, in in een geding waarin het Vlaamse Gewest partij is door het besluit van 18 april 2008 te bekrachtigen op één van de punten waarop het door hen onwettig werd geacht. Zij zijn van oordeel dat dit een fundamenteel probleem van wapengelijkheid creëert en het beginsel van de scheiding der machten aantast.

A.6.3.2. De Regie der Gebouwen antwoordt dat de decretale validatie van een administratieve rechtshandeling noodzakelijkerwijs het ingrijpen van de wetgevende macht in een rechtshandeling van de uitvoerende macht impliceert.

A.6.3.3. De stad Dendermonde antwoordt dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de validatie betrekking heeft op meer dan vijftig ruimtelijke uitvoeringsplannen. Volgens die partij is niet vereist dat per plan de uitzonderlijke omstandigheden of de dwingende motieven van algemeen belang worden uiteengezet: het algemene belang dat inherent is aan het ruimtelijke beleid volstaat als motivering.

A.7.1. Volgens de Vlaamse Regering blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat een wettelijke validatie, voor zover zij retroactief is en invloed heeft op hangende rechtsgedingen, moet kunnen worden verantwoord door hetzij dwingende motieven van algemeen belang, hetzij uitzonderlijke omstandigheden. Zij voert aan dat de in het geding zijnde bepaling te dezen redelijk is verantwoord, gelet op haar draagwijdte, de doelstelling van de geldigverklaring alsook de omstandigheden waarin en de motieven op grond waarvan daartoe door de decreetgever werd beslist.

A.7.2. Wat de draagwijdte van de geldigverklaring betreft, voert de Vlaamse Regering aan dat de in het geding zijnde bepaling geen nieuwe regeling invoert, maar een bestaande regeling geldig verklaart waarbij enkel wordt overgegaan tot de validatie van een door een louter externe onwettigheid aangetast besluit; de in het geding zijnde bepaling voorziet immers in de validatie van ruimtelijke uitvoeringsplannen die niet onwettig zijn, maar dreigen te worden vernietigd vanwege een onwettigheid die is gesitueerd in een andere rechtsnorm, namelijk het besluit van de Vlaamse Regering van 18 april 2008. De Vlaamse Regering beklemtoont dat de onwettigheid van dat besluit voortvloeit uit de omstandigheid dat voor de opmaak van een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan volgens het integratiespoor, anders dan in de gemeenrechtelijke procedure, niet wordt voorzien in de melding dat de volledig verklaarde nota voor publieke consultatie ter inzage ligt daar waar een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan in de gemeenrechtelijke procedure ter inzage wordt gelegd. Volgens die partij is de ontstentenis van die melding een louter formele, externe onwettigheid die slechts onrechtstreeks aan het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan kleeft.

A.7.3. De Vlaamse Regering wijst erop dat de dwingende motieven van algemeen belang en uitzonderlijke omstandigheden uitvoerig worden toegelicht in de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling, die ze *in extenso* in haar memorie overneemt. Die partij voegt daar nog aan toe dat de decreetgever hoofdzakelijk de rechtszekerheid beoogde te herstellen, wat noodzakelijk was aangezien de door de Raad van State vastgestelde onwettigheid is gesitueerd in het besluit van 18 april 2008, waarin de opmaak van ruimtelijke uitvoeringsplannen volgens het integratiespoor wordt geregeld, waardoor alle plannen die volgens dat spoor worden opgemaakt, en de vergunningen die hun rechtsgrond vinden in die plannen, onwettig zouden kunnen worden bevonden. Volgens haar strekt de in het geding zijnde bepaling er eveneens toe de ruimtelijke ordening wederom mogelijk te maken. De Vlaamse Regering voert aan dat de cascade van onwettigheden die de onwettigheid van het besluit van 18 april 2008 met zich brengt, als een uitzonderlijke omstandigheid dient te worden beschouwd, mede gelet op de weerslag op een veelheid aan administratieve rechtshandelingen. Volgens haar heeft de decreetgever een uitdrukkelijke afweging gemaakt tussen het algemeen belang, inzonderheid dat van een goede ruimtelijke ordening, en de private belangen die gebaat zijn bij een gedegen rechtsbescherming en gelijke behandeling. Zij besluit dat, in het licht van de doelstelling van de decreetgever om de rechtszekerheid te herstellen en gelet op die belangenafweging, de keuze voor de wettelijke validatie redelijk is.

A.7.4. De Vlaamse Regering haalt precedënten aan van wetskrachtige bepalingen die strekken tot de validatie van administratieve rechtshandelingen en waarvan het Hof de grondwettigheid heeft aanvaard. Zij benadrukt nogmaals dat het te dezen gaat om een loutere validatie bij wetskrachtige norm van een inhoudelijk onbetwiste administratieve rechtshandeling, zonder dat daarbij wordt teruggekomen op in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissingen.

A.7.5. Voor zoveel als nodig doet de Vlaamse Regering gelden dat de in het geding zijnde bepaling geen onevenredige gevolgen heeft voor de rechtsonderhorigen. Volgens haar heeft elke rechtsonderhorige, met inbegrip van de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege, baat bij rechtszekere planningsinstrumenten. Voorts heeft de decreetgever er, nog volgens die partij, alles aan gedaan om zijn optreden te beperken tot de ingreep die nodig was om de wettigheid en de rechtszekerheid te herstellen, vermits de validatie beperkt blijft tot de door de Raad van State vastgestelde onwettigheid.

A.7.6. Wat het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, ontkent de Vlaamse Regering niet dat de in het geding zijnde bepaling tot gevolg heeft dat geldig verklaarde ruimtelijke uitvoeringsplannen tot stand zijn gekomen volgens een andere procedure. Die partij benadrukt dat, nog afgezien van het feit dat de decreetgever niet is gehouden door de regels die hij de uitvoerende macht heeft opgelegd voor de opmaak van ruimtelijke uitvoeringsplannen, met de in het geding zijnde bepaling geen ruimtelijke uitvoeringsplannen worden opgemaakt, maar enkel bestaande plannen worden gevalideerd. Volgens haar is elke vergelijking met de procedure die moet worden gevolgd om een nieuw ruimtelijk uitvoeringsplan vast te stellen, niet pertinent. Wanneer de decreetgever een ruimtelijk uitvoeringsplan geldig verklaart, is het, volgens haar, niet kennelijk onredelijk dat die procedure, wat betreft de melding dat het onderliggende dossier kan worden geraadpleegd, afwijkt van de procedure voor de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan, zoals bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 12 oktober 2007 betreffende de milieueffectrapportage over plannen en programma's. Zij is van mening dat, gelet op de doelstelling van de decreetgever om de rechtszekerheid zo snel mogelijk te herstellen, de geldigverklaring door de decreetgever zinledig zou zijn indien daarvoor de gemeenrechtelijke procedure zou dienen te worden gevolgd.

A.8.1. Wat het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, voert de Regie der Gebouwen aan dat indien twee categorieën van personen worden getroffen door verschillende bekendmakingsregelingen die voortvloeien uit een objectief verschillende regeling, de beide categorieën niet vergelijkbaar zijn. Die partij wijst erop dat het integratiespoor een afzonderlijke wettelijke grondslag heeft, dat het niet mag worden beschouwd als een nadere uitwerking van het generieke spoor en dat het besluit van 18 oktober 2008 een enger toepassingsgebied heeft dan het besluit van 12 oktober 2007. Zij voegt hieraan toe dat het verloop van beide procedures fundamenteel anders is en dat ook de finaliteit van beide procedures verschillend is. Zij besluit dat, vermits er geen sprake is van vergelijkbare categorieën, er ook geen schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie kan voorliggen.

A.8.2. In ieder geval wordt, volgens die partij, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet geschonden omdat er een wettig doel voorhanden is en er een redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Zij haalt de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling aan waarin onder meer werd verwezen naar de rechtsonzekerheid die is ontstaan ten gevolge van het schorsingsarrest van de Raad van State in het bodemgeschil. Dat arrest dreigde, volgens haar, de wettigheid van meer dan vijftig ruimtelijke uitvoeringsplannen te hypothekeren en maakte de daarop geënte vergunningen

precair. Zij is van mening dat de in het geding zijnde bepaling aldus duidelijk een wettig doel nastreeft, geënt op uitzonderlijke omstandigheden en dwingende motieven van algemeen belang en geput uit de rechtszekerheid. Bovendien is de validatie, volgens haar, evenredig met het nagestreefde doel, vermits ze wordt beperkt tot de uitvoeringsplannen waarvoor de beslissing over de volledigheid van de nota voor publieke consultatie reeds was genomen vóór de inwerkingtreding van de in het geding zijnde bepaling.

A.8.3.1. De Regie der Gebouwen voert aan dat het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag twee categorieën van personen vergelijkt die niet vergelijkbaar zijn, namelijk de personen die nadeel ondervinden van het besluit van 18 april 2008, die zich niet kunnen beroepen op artikel 159 van de Grondwet, en de personen die geconfronteerd worden met een andere regeling inzake openbare onderzoeken, die zich wel op die grondwetsbepaling kunnen beroepen. Volgens die partij vloeit het onderscheid tussen die twee categorieën van personen niet voort uit de in het geding zijnde bepaling, maar uit de normenhiërarchie : door de decretale goedkeuring van de ruimtelijke uitvoeringsplannen krijgen die plannen een decretaal karakter zodat de onwettigheid van het besluit van 18 april 2008 jegens hen niet meer kan worden aangevoerd. De Regie der Gebouwen doet gelden dat het gegeven dat de rechtsonderhorige na de validatie een aantal inhoudelijke en procedurele waarborgen verliest doordat de gewone en administratieve rechter hun bevoegdheid verliezen ten voordele van het Hof, een uitvloeisel is van het feit dat de Grondwetgever een onderscheiden procedure heeft ingesteld voor het onderzoek naar de geldigheid van een administratieve akte of van een wet. Het gaat, volgens die partij, om een keuze van de Grondwetgever die het Hof niet in het geding mag brengen.

A.8.3.2. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege antwoorden dat de in het geding zijnde bepaling niet tot gevolg heeft dat de ruimtelijke uitvoeringsplannen of het besluit van 18 april 2008 kracht van wet krijgen : het blijven reglementaire bepalingen, waardoor alle rechtbanken, inclusief de administratieve rechtscolleges, die bepalingen kunnen toetsen op hun overeenstemming met de hogere rechtsnormen.

A.8.4. De Regie der Gebouwen voert, wat het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, verder aan dat de in het geding zijnde bepaling een wettig doel nastreeft en dat de maatregel evenredig is met dat doel. Zij verwijst naar wat ze hieromtrent heeft uiteengezet met betrekking tot het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag.

A.8.5. De Regie der Gebouwen is van oordeel dat ook het onderscheid dat in het derde onderdeel van de prejudiciële vraag wordt gemaakt tussen personen die partij zijn in een hangend rechtsgeding waarin het besluit van 18 april 2008 in het geding is, die zich niet kunnen beroepen op artikel 159 van de Grondwet, en personen die partij zijn in een hangend rechtsgeding waarin dat besluit niet in het geding is, die zich wel kunnen beroepen op die grondwetsbepaling, niet voortvloeit uit de in het geding zijnde bepaling, maar uit de normenhiërarchie. Voor het overige voert die partij aan dat het verschil in behandeling om de voormelde redenen een wettig doel nastreeft en dat de maatregel evenredig is met dat doel.

A.9.1.1. De deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen merkt, wat het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, op dat de in het geding zijnde bepaling niet het besluit van 18 april 2008 bekrachtigt, maar wel de ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvoor in het verleden toepassing is gemaakt van dat besluit. Volgens die partij is de vraag dus of er geen onverantwoord verschil in behandeling is tussen personen die zich niet meer kunnen beroepen op de schending van beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, en anderen die dat wel nog kunnen. Dat onderdeel van de vraag valt, volgens haar, samen met het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag.

A.9.1.2. De deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen stelt vervolgens de vraag of de Raad van State, in het verwijzingsarrest, nog kon vaststellen dat het besluit van 18 april 2008 niet langer toepasbaar was, aangezien op het ogenblik van zijn uitspraak de in het geding zijnde bepaling reeds van toepassing was.

A.9.1.3. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege antwoorden dat het Hof niet toekomt om de uitspraak van het verwijzende rechtscollege te beoordelen. Het is, volgens hen, terecht dat de Raad van State eerst vaststelt dat het besluit van 18 april 2008 het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie schendt.

A.9.2. De deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen voert aan dat, aangenomen dat er sprake is van een ongelijke behandeling, die redelijk is verantwoord. Uit de memorie van toelichting van de in het geding zijnde bepaling blijkt, volgens haar, dat de decreetgever vaststelde dat de toepassing en de afdwingbaarheid van meer dan vijftig ruimtelijke uitvoeringsplannen op losse schroeven kwamen te staan en dat stedenbouwkundige vergunningen verleend op basis van die plannen vernietigd of buiten toepassing zouden kunnen worden

verklaard; de decreetgever stelde vast dat de ruimtelijke ordening hierdoor ernstig wordt gehypothekeerd en dat dit niet in verhouding staat met de door de Raad van State vastgestelde discriminatie; het overdoen van alle goedkeuringsplannen van die plannen zou zeer tijdrovend zijn, zeer veel mankracht vergen en zeer hoge maatschappelijke kosten met zich meebrengen, terwijl de baten voor het leefmilieu onzeker zijn. Die partij besluit dat de decreetgever in alle redelijkheid kon oordelen dat de enige manier om de rechtszekerheid zonder aanzienlijke vertraging en zonder al te hoge kosten te verhelpen, een decreetaal ingrijpen vergde en dat de gevalideerde ongelijke behandeling niet opweegt tegen de ernstige en langdurige impact van de potentiële nietigverklaring van de bestreden plannen. De nadelige gevolgen die uit de in het geding zijnde bepaling voortvloeien, zijn, volgens haar, evenredig met het nagestreefde doel, vermits de maatregel wordt beperkt tot plannen waarvoor al een beslissing werd genomen over de nota voor publieke consultatie.

A.9.3. Het derde onderdeel van de prejudiciële vraag loopt, volgens de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen, parallel met het tweede onderdeel van die vraag. De deputatie verwijst dan ook naar haar argumenten met betrekking tot het tweede onderdeel.

A.10.1. De stad Dendermonde voert aan dat de in het geding zijnde bepaling een wettig doel nastreeft, namelijk het bewerkstelligen van de rechtszekerheid. Vermits de in het geding zijnde bepaling geen nieuwe rechtsregels uitvaardigt, maar slechts de rechtskracht van de bestaande ruimtelijke uitvoeringsplannen vrijwaart, komt de decreetgever, volgens die partij, tegemoet aan de doelstelling van rechtszekerheid. Wat de evenredigheid van de in het geding zijnde maatregel betreft, merkt de stad Dendermonde op dat het besluit van 18 april 2008 verder gaat dan hetgeen noodzakelijk is op basis van artikel 6, lid 2, van de richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's, luidens welke bepaling het publiek slechts eenmaal dient te worden geraadpleegd, namelijk over het ontwerp van plan of programma en het bijbehorende plan-MER. Die partij beklemtoont dat artikel 4, § 3, van het besluit van 18 april 2008 de bekendmaking van de terinzagelegging van de nota voor publieke consultatie niet afschaft, maar ze koppelt aan de terinzagelegging van de nota via een publiek toegankelijke website van de bevoegde overheid en van de dienst MER of op het respectieve gemeentehuis. Zij voegt eraan toe dat rechtzoekenden bij de toepassing van het integratiespoor de mogelijkheid hebben zich uit te spreken over de inhoud van het plan-MER, dat ze naar aanleiding van het openbaar onderzoek over het plan zelf hun opmerkingen over de inhoud van de plan-MER kunnen meedelen en dat ze een ruimtelijk uitvoeringsplan op grond van een andere onwettigheid kunnen aanvechten.

A.10.2. Wat het derde onderdeel van de prejudiciële vraag betreft, zet de stad Dendermonde uiteen dat wanneer, zoals te dezen, het retroactieve optreden van de wetgever ingrijpt in hangende rechtsgedingen, nagegaan dient te worden of dat optreden is verantwoord door uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang. Zij voert aan dat, aangezien de geldigheid van de ruimtelijke uitvoeringsplannen in het geding kan worden gebracht wanneer die tot stand zijn gebracht met toepassing van het besluit van 18 april 2008, en bijgevolg ook de vergunningen verleend op basis van die plannen, een dwingende reden van algemeen belang, namelijk de rechtsonzekerheid te verhelpen, het optreden met terugwerkende kracht verantwoordt. Zij is van mening dat het louter bestaan van een beroep bij de Raad van State de decreetgever niet kan verhinderen om de onwettigheden te verhelpen die hij vaststelt nog vooraleer uitspraak wordt gedaan over het beroep. Volgens haar wordt in de parlementaire voorbereiding het bestaan van dwingende motieven van algemeen belang zeer grondig en duidelijk toegelicht. Zij voegt hieraan toe dat de ruimtelijke uitvoeringsplannen belangrijke instrumenten zijn voor de uitvoering van het beleid, zodat het behoud van een dergelijk plan omwille van de rechtszekerheid een optreden van de decreetgever verantwoordt. Een dergelijk optreden mag, volgens haar, een invloed hebben op een lopende procedure bij de Raad van State met als resultaat het herstel van een specifiek opgeworpen onwettigheid van een ruimtelijk uitvoeringsplan dat een voorwaarde is voor de bouw van een nieuwe gevangenis. Dat is, volgens haar, des te meer het geval daar de bouw van de gevangenis volgens het federale beleid noodzakelijk blijkt, van algemeen belang is en op zich een uitzonderlijke omstandigheid vormt die het optreden van de decreetgever verantwoordt.

A.11.1. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege voeren aan dat noch de Vlaamse Regering, noch de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen, noch de Regie der Gebouwen, noch de stad Dendermonde aantonen dat het Vlaams Parlement het verschil in behandeling heeft verantwoord en dat ze niet aangeven hoe een decreet een besluit dat bezwaard is door een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie geldig kan verklaren zonder zelf dat beginsel te schenden. Men kan er, volgens die partijen, niet aan voorbijgaan dat het decreet uitdrukkelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel geldig verklaart.

A.11.2. Volgens de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege spreken de Vlaamse Regering, de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen, de Regie der Gebouwen en de stad Dendermonde niet op ernstige wijze tegen dat de in het geding zijnde bepaling is opgesteld met het specifieke doel in te grijpen in een welbepaalde gerechtelijke procedure. Volgens hen zijn er geen uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang die dat kunnen verantwoorden.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag betreft artikel 7.4.1/2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO), zoals ingevoegd bij artikel 35 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 11 mei 2012 « houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en wijziging van de regelgeving wat de opheffing van het agentschap Ruimtelijke Ordening betreft ». Die bepaling luidt :

« § 1. De gewestelijke, provinciale en gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen worden geldig verklaard met ingang van de datum van inwerkingtreding ervan. De geldigverklaring is beperkt tot de schending van het gelijkheidsbeginsel, doordat het definitief vastgestelde plan tot stand gekomen is met toepassing van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 april 2008 betreffende het integratiespoor voor de milieueffectrapportage over een ruimtelijk uitvoeringsplan. Dat besluit zou een onverantwoorde ongelijke behandeling inhouden van personen die wensen betrokken te worden bij de publieke consultatie over de inhoudsafbakening van een plan-MER voor een ruimtelijk uitvoeringsplan dat wordt opgemaakt volgens de regels die gelden wanneer het integratiespoor wordt gevolgd, en de personen die wensen betrokken te worden bij de publieke consultatie over een plan-MER volgens de algemene regeling.

De geldigverklaring geldt voor gewestelijke, provinciale en gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvoor de beslissing van de dienst Mer over de volledigheid van de nota voor publieke consultatie genomen werd vóór de inwerkingtreding van dit artikel.

De geldigverklaring geldt tot het tijdstip van de inwerkingtreding van een ruimtelijk uitvoeringsplan dat, voor het gebied waarop het betrekking heeft, het geldig verklaarde ruimtelijke uitvoeringsplan vervangt.

§ 2. De Vlaamse Regering is ertoe gemachtigd de besluiten houdende definitieve vaststelling van gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen die volgens een vernietigingsarrest van de Raad van State aangetast zijn door een schending, vermeld in § 1, voor de toekomst ongewijzigd vast te stellen voor de percelen waarop het arrest betrekking heeft.

De provincieraad is ertoe gemachtigd de besluiten houdende definitieve vaststelling van provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen die volgens een vernietigingsarrest van de Raad van State aangetast zijn door een schending, vermeld in § 1, voor de toekomst ongewijzigd vast te stellen voor de percelen waarop het arrest betrekking heeft. De Vlaamse Regering is er tevens toe gemachtigd deze besluiten opnieuw goed te keuren.

De gemeenteraad is ertoe gemachtigd de besluiten houdende definitieve vaststelling van gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen die volgens een vernietigingsarrest van de Raad van State aangetast zijn door een schending, vermeld in § 1, voor de toekomst ongewijzigd vast te stellen voor de percelen waarop het arrest betrekking heeft. De deputatie is er tevens toe gemachtigd deze besluiten opnieuw goed te keuren ».

B.2. De in het geding zijnde bepaling beoogt de gewestelijke, provinciale en gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP) onvatbaar te maken voor de onwettigheid waardoor zij zijn aangetast, hetzij door die plannen geldig te verklaren (§ 1), hetzij door te machtigen die plannen ongewijzigd opnieuw vast te stellen wanneer zij reeds door de Raad van State zijn vernietigd (§ 2).

De onwettigheid waardoor de plannen zijn aangetast, betreft de gebrekkige mogelijkheid tot inspraak van de belanghebbenden bij de totstandkoming van de plannen, meer bepaald wanneer die inspraak plaatsvond met toepassing van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 april 2008 betreffende het integratiespoor voor de milieueffectrapportage over een ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna : Integratiespoorbesluit). Dat besluit voert een afzonderlijke regeling in die afwijkt van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 oktober 2007 betreffende de milieueffectrapportage over plannen en programma's (het zogenaamde « plan-MER »).

B.3. Bij zijn arrest van 12 augustus 2011 (nr. 214.791, *Peleman e.a.*) heeft de Raad van State het Integratiespoorbesluit onwettig bevonden en met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten.

De Raad van State stelde allereerst vast dat het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna : DABM) voor de opmaak van een plan-MER

« zowel volgens de algemene regeling als volgens een regeling vastgesteld voor het volgen van het integratiespoor aan de administratie eenzelfde verplichting oplegt, met name enerzijds ' de volledig verklaarde kennisgeving ', d.i. de door de initiatiefnemer van het MER aan de administratie betekende nota met betrekking tot de reikwijdte, het detailleringsniveau en de aanpak van het plan-MER, respectievelijk ' de volledig verklaarde nota voor publieke consultatie ', die eenzelfde inhoud heeft, ter beschikking te stellen van het publiek en anderzijds bij de bekendmaking ervan duidelijk aan te geven dat het publiek en de instanties

over een termijn van dertig dagen beschikken om eventuele opmerkingen aan de administratie te bezorgen ».

Vervolgens merkte de Raad van State op dat de onderscheiden besluiten van de Vlaamse Regering evenwel een verschillende regeling van bekendmaking aan het publiek bevatten :

« In de algemene regeling wordt aan de bevoegde administratie de verplichting opgelegd via een bericht in ten minste één krant of in het gemeentelijk infoblad dat in de betrokken gemeente of gemeenten verspreid wordt, én door aanplakking op de aanplakplaatsen van de betrokken gemeente of gemeenten, te ‘ melden ’ dat de volledig verklaarde kennisgeving kan worden geraadpleegd op de aangegeven plaatsen, terwijl deze meldingsplicht niet wordt opgelegd in de voor het integratiespoor geldende regeling, en er in laatstgenoemde regeling wat betreft de kennisgeving aan het publiek mee wordt volstaan de betrokken nota voor publieke consultatie ter inzage te leggen op de aangegeven plaatsen ».

De Raad van State leidt daaruit af dat

« de mogelijkheid voor het publiek om kennis te nemen van enerzijds de bedoelde ‘ volledig verklaarde kennisgeving ’ in de algemene regeling en anderzijds van ‘ de volledig verklaarde nota voor publieke consultatie ’ in de regeling bepaald voor het integratiespoor op ongelijke wijze wordt geregeld, derwijze dat het publiek in de laatstgenoemde regeling op een ernstige wijze wordt beknot in zijn mogelijkheden om met betrekking tot deze nota binnen de voorziene termijn zijn opmerkingen en bezwaren te kunnen laten gelden. In tegenstelling overigens tot de overheden en instanties die met een aangetekende brief of via de elektronische post met ontvangstmelding ‘ op de hoogte worden gebracht van de publicaties op de websites ’, wordt het publiek in laatstgenoemd geval immers op geen enkele wijze op de hoogte gebracht van deze ‘ publicaties ’ ».

De Raad van State komt tot het besluit dat

« de rechtzoekenden die wensen betrokken te worden bij de publieke consultatie over de inhoudsafbakening van een plan-MER voor een RUP dat wordt opgemaakt volgens de regels die gelden wanneer het integratiespoor wordt gevolgd, en de rechtzoekenden die wensen betrokken te worden bij de publieke consultatie over een plan-MER volgens de algemene regeling, ongelijk worden behandeld, dat deze ongelijke behandeling volgt uit het verschil in de regelgeving vervat in de uitvoeringsbesluiten die zijn genomen op grond van dezelfde in het DABM opgelegde verplichtingen, en dat die ongelijke behandeling op het eerste gezicht haar verantwoording niet vindt in de specificiteit van het integratiespoor zoals deze in het DABM is bepaald ».

Die vaststelling noopt de Raad van State ertoe

« het besluit van de Vlaamse regering van 18 april 2008 betreffende het integratiespoor voor de milieueffectrapportage over een ruimtelijk uitvoeringsplan, te dezen met toepassing

van artikel 159 van de Grondwet in zoverre wegens niet overeenstemming met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet buiten toepassing te laten ».

In het verwijzingsarrest bevestigt de Raad van State het voormelde standpunt en voegt eraan toe :

« Argumenten zoals efficiëntie, snelheid, duurzaamheid en grotere bereikbaarheid voor het grote publiek van een publicatie op internet nemen niet weg dat de raadpleging door belanghebbenden van de website van de bevoegde overheid, van de dienst MER of op het gemeentehuis van de betrokken gemeenten in hoofde van die belanghebbenden de wetenschap veronderstellen dat de volledig verklaarde kennisgeving/nota voor publieke consultatie ter inzage is gelegd. De algemene regeling draagt bij tot die wetenschap doordat via een bericht in ten minste één krant of in het gemeentelijk infoblad dat in de betrokken gemeente of gemeenten verspreid wordt, én door aanplakking op de aanplakplaatsen van de betrokken gemeente of gemeenten, wordt gemeld dat de volledig verklaarde kennisgeving tegelijkertijd via de aangegeven kanalen kan worden geraadpleegd. De regeling vervat in het besluit van 18 april 2008 voorziet niet in een dergelijke melding dat de volledig verklaarde nota voor publieke consultatie ter inzage wordt gelegd door publicatie op de website van de bevoegde overheid, op de website van de dienst Mer en op het gemeentehuis ».

B.4. Het verwijzende rechtscollege vraagt of artikel 7.4.1/2 VCRO, zoals ingevoegd bij artikel 35 van het decreet van 11 mei 2012, bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het rechtszekerheidsbeginsel.

B.5. Bij zijn arrest nr. 114/2013 van 31 juli 2013 heeft het Hof artikel 35 van het decreet van 11 mei 2012 evenwel vernietigd.

B.6. Zonder dat het nodig is de door de Vlaamse Regering, de Regie der Gebouwen en de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen opgeworpen excepties van onontvankelijkheid te onderzoeken, stelt het Hof vast dat vanwege die vernietiging de prejudiciële vraag zonder voorwerp is geworden.

Om die redenen,

het Hof

stelt vast dat de prejudiciële vraag zonder voorwerp is.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 31 juli 2013.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt